

РЕШЕНИЕ

№ 6899

гр. София, 22.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 19.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **7418** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба на Т. Н. В. М. от [населено място] и по жалба на В. С. С. от [населено място], и двамата срещу ЗАПОВЕД №РД-20-67/12.06.2012г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол” на Столична община (СО), поправена със ЗАПОВЕД №РД-20-77/26.06.2012г. С оспорваната Заповед №РД-20-67/12.06.2012г., на основание чл.195, ал.5 и чл.196, ал.3 ЗУТ, е НАРЕДЕНО: 1) Т. Н. В. М., като собственик на обект: „Огради“, намиращи се в урегулирани поземлени имоти (УПИ) XIII_{.528} и XI_{.529a}, попадащи в УПИ XIII_{.57}, кв.68 по плана на кв. Б., да премахне „Изпълнената по източната част на имота ѝ ограда от бетонов цокъл до 0.6 м. и телена мрежа захваната на метални колове“, попадаща в [улица] и в част от УПИ XIII_{.57}, кв.68 – собственост на Р. Б., явяваща се неподходяща по местонахождение.; 2) В. С. С. и Г. В. С. да премахнат „Изпълнена от източната част на имота им масивна плътна ограда с Н ~ от 2.5 до 4.0 м.“, попадаща в [улица] и в част от УПИ XIII_{.57}, кв.68 – собственост на Р. Б., явяваща се неподходяща по местонахождение. Със Заповед №РД-20-77/26.06.2012г., на основание чл.62, ал.2 АПК, е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в Заповед №РД-20-67/12.06.2012г.

Жалбоподателката В. М. претендира за недействителност на Заповед №РД-20-67/12.06.2012г. като постановена при допуснати съществени нарушения на

административнопроцесуалните правила и в противоречие с приложимите материалноправни норми. Поддържа, че още през 2011г. районната администрация е била уведомена, че по отношение на границите на собствения ѝ имот има образувано дело пред Административен съд София – град (АССГ), което е основание за спиране на административното производство за премахване на оградата. Твърди, че на 19.07.2011г. длъжностни лица от район „В.“ са извършили проверка и оглед на място относно местоположението на спорните огради, но не са съставили Констативен протокол (КП) в присъствие на заинтересованите лица. Такъв ѝ бил връчен впоследствие и ѝ била дадена възможност да изрази становище по отразените в него обстоятелства, което тя сторила с писмено възражение с рег. №9400-6462-(22)/26.08.2011г. По късно, на 07.05.2012г. ѝ бил връчен нов КП от 03.05.2012г. за извършена проверка по документи и на място за каквито не е била уведомявана. Претендира, че реално проверка на място не е била извършвана, тъй като през целия ден е била у дома заедно със съпруга си, но не е била поканена при извършване на огледа на място. Срещу отразените във втория КП фактически установявания било подадено възражение с рег. №9400-6462-(25)/14.05.2012г. Сочи, че е налице несъответствие между фактите, описани в КП и в оспорвания административен акт. Смята, че процесната Заповед е издадена без да са били изяснени относимите факти и обстоятелства и при наличие на преюдициален спор относно границите на имота. Изтъква, че е логически неиздържано твърдението в административния акт, че спорната ограда навлиза в имота на заинтересованата страна Р. Б. - УПИ XIII₅₇, кв.68, тъй като този имот е през улица, която съществува на място и е била изпълнена преди имотът да бъде реституиран. Чрез процесуалния си представител адв. К. моли съда да отмени Заповед №РД-20-67/12.06.2012г. и последващата Заповед №РД-20-77/26.06.2012г. за поправка на очевидна фактическа грешка и да осъди ответника да ѝ възстанови сторените разноски по водене на делото, съгласно представен списък. Доводи за незаконосъобразност на административния акт излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Жалбоподателят В. С. излага доводи за недействителност на Заповед №РД-20-67/12.06.2012г., като постановена при допуснати съществени нарушения на материалния и на процесуалния закон. Твърди, че от 1976г. е собственик на дворно място с площ 942 кв.м. към което по регулация са били придадени още 88 кв.м. и е образуван парцел (УПИ) XI_{529a}, кв.68 по плана м. „Б.“. Твърди, че от онзи момент до сега, улицата, която е граница на имота му от изток, не е променяла местоположението си. Чрез процесуалния си представител адв. К. моли съда да отмени Заповед №РД-20-67/12.06.2012г. и Заповед №РД-20-77/26.06.2012г. за поправка на очевидна фактическа грешка, по съображения, идентични с тези, изложени в жалбата на Т. В. М.. Претендира да му бъдат възстановени сторените разноски по водене на делото, съгласно представения списък. Доводи за незаконосъобразност на административния акт излага и в писмени бележки.

Ответникът - ДИРЕКТОР на Дирекция „Общински строителен контрол“ на Столична община, оспорва жалбите. В писмено Становище с рег. №ТК-08-00-370/06.08.2012г. и чрез процесуалните си представители поддържа, че оспорваната Заповед №РД-20-67/12.06.2012г., поправена със Заповед №РД-20-77/26.06.2012г., е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Евентуално прави възражение за прекомерност на заплатените от жалбоподателите

адвокатски възнаграждения и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част.

Заинтересованата страна – Р. В. Б. от [населено място], оспорва жалбите. В писмен Отговор от 06.12.2012г. и чрез процесуалния си представител адв. Г. С. поддържа, че процесната Заповед №РД-20-67/12.06.2012г. и актът за поправка на очевидна фактическа грешка от 26.06.2012г., са законосъобразни и не са налице сочените основания за отмяна. Не претендира за разноски.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и доказателствата, събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

С Нотариален акт (НА) за покупко-продажба на недвижим имот, вписан в книгите по вписвания с вх. рег. №23562/09.08.2001г. като Акт №16, том LXXX, дело №17835/2001г. жалбоподателката Т. В. М. се легитимира като собственик на недвижим имот: дворно място с площ 668 кв.м., съставляващо по действащата регулация, одобрена със Заповед №291/30.05.1980г. и Заповед №РД-50-09-312/01.08.1983г., парцел XII₅₂₈, кв.58 по плана на м. „Б.“, с административен адрес на ул. „610^{така}“ №1А, заедно с построената в груб строеж двуетажна еднофамилна вилна сграда със застроена площ 45 кв.м. (л.21).

С Договор за продажба на недвижим имот, частна общинска собственост с рег. №ТД-56-864/05.05.1999г., вписан в книгите по вписвания с вх. рег. №9896/1999г. като Акт №167, том 6, жалбоподателят В. С. е придобил от СО S ид. част от недвижим имот – частна общинска собственост, актуван с Акт за общинска собственост (АОС) №436/07.08.1998г., представляващ парцел XI_{529а}, кв.68, м. „Б.“, с площ 942 кв.м. (л.76, 77).

С НА за дарение на недвижим имот, вписан в книгите по вписвания с вх. рег. №12928/09.04.2009г. като Акт №6, том XXXV, дело №7716/2009г., заинтересованата страна Р. Б. се легитимира като собственик на имоти: 1) Поземлен имот (ПИ) пл. №57 от кв.68 по плана на м. „кв. Б.“ с площ 1610 кв.м. и 2) ПИ пл. №1030 от кв.68 по плана на м. „кв. Б.“ с площ 1481 кв.м. (л.56).

С жалба с вх. №94-00-6462/03.11.2010г. заинтересованата страна Р. Б. е сезирала кмета на район „В.“, СО с искане да бъде извършена проверка на законността на оградите изпълнени в УПИ X₅₂₈, XII₅₂₈ и XI_{529а} (л.78). На 19.07.2011г. длъжностни лица от районната администрация са извършили проверка и оглед на място в УПИ X₅₂₈ и XI_{529а}. За резултатите от проверката е съставен КП, който е бил съобщен на жалбоподателите В. М. и С. с Писмо рег. №94-00-6462-(21)/22.07.2011г. (л.90, 91).

Срещу констатациите в Протокола от 19.07.2011г. жалбоподателите са представили писмени възражения, съответно с рег. №, № 94-00-6462-(22)/26.08.2011г. и 94-00-4429/31.08.2011г. (л.30-34, 149-151).

На 03.05.2012г. комисия, назначена от директора на Дирекция „Контрол по строителството“ на СО, е извършила оглед в УПИ X₅₂₈ и XI_{529а} за изградени огради. За резултатите от огледа е съставен КП в който са отразени следните установявания: а) По източната граница на имота, който се владее от Т. В. М. е изпълнена ограда от бетонов цокъл до 0.6 м. и телена мрежа захваната на метални колове, за която не са представени одобрени строителни книжа.; б) По източната граница на имота, който се владее от В. и Г. С., е построена плътна ограда с височина от 2.5 м. до 4.0 м., без представени одобрени строителни книжа.; в) На място оградите не са изпълнени в съответствие с действащия регулационен план, одобрен през 1980г., като е приобщен

общински имот – [улица] и част от УПИ XIII_{.57}, кв.68, собственост на Р. Б.; г) В. М. и С. не са изпълнили разпореждането, дадено с писмо изх. №94-00-6462-(1)/02.11.2010г. да премахнат доброволно неподходящите по местонахождение огради, а образуваните съдебни производства срещу Заповед №РД-18-68/2010г. на изпълнителния директор на Агенцията по геодезия, картография и кадастър (АГКК) за одобряване на кадастралната карта и кадастралния регистър (КККР) на кв. Б., не спират прилагането на действащия регулационен план от 1980г. (л.37, 38).

Срещу КП жалбоподателите са представили възражения с рег. №, № 94-00-6462-(25)/14.05.2012г. и 94-00-6462-(27)/28.05.2012г. (л.39-45, 160-165). Оплакванията направени във Възраженията от 14.05.2012г. и от 28.05.2012г. не са взети предвид от административния орган и последният издава оспорвания в настоящото производство административен акт - Заповед №РД-20-67/12.06.2012г.

Кадастралната карта и кадастралният регистър за част от район „В.“, СО, където попадат и процесните имоти на жалбоподателите и на заинтересованата страна Б., са одобрени със Заповед №РД-18-68/2010г. на изпълнителния директор на АГКК. Този административен акт е бил оспорен от Т. В. М. и В. С., в частта за отразяването на източните граници на имоти с идентификатори 68134.1942.529 и 68134.1942.1171 във връзка с което пред АССГ е било образувано адм. дело №2518/2011г. С Решение №3464/22.05.2013г. съдът е отхвърлил жалбите. Този съдебен акт е отменен с Решение №3387/11.03.2014г. на Върховния административен съд (ВАС), състав на Второ отделение по адм. дело №13866/2013г. и вместо него е отменена Заповед №РД-18-68/2010г. на изпълнителния директор на АГКК в частта относно отразяването в КК на източните граници на имоти с идентификатори 68134.1942.529 и 68134.1942.1171 и преписката е изпратена на изпълнителния директор на АГКК за ново произнасяне в съответствие с дадените указания по тълкуването и прилагането на закона. Според мотивите на съдебното решение по адм. дело №13866/2013г. източните граници на имотите на жалбоподателите В. М. и С. незаконосъобразно са били нанесени в КК съобразно регулационните граници на УПИ X₋₅₂₈ и XI_{-529a} от действащия регулационен план, вместо по съществуващите на място огради, каквото е било изискването на приложимата към онзи момент разпоредба на чл.14, ал.1, т.2 от Наредба №3/2005г. за съдържанието, създаването и поддържането на кадастралната карта и кадастралните регистри (Наредба №3/2005г., отм., редакцията ДВ, бр.16/2006г.).

Междувременно през 2012г. заинтересованата страна Р. Б. е предявила обективно и субективно съединени иски за осъждане на ответниците (настоящи жалбоподатели) Т. В. М. и В. С. да ѝ предадат владението съответно на 105 кв.м. и на 79 кв.м., представляващи западната част на собствения ѝ имот - УПИ XIII_{.57}, кв.68 по плана на м. „кв. Б.“ и да премахнат незаконно построените огради. С Решение №5076/16.06.2016г. по гр. дело №2939/2016г. Софийски градски съд (СГС), III^Б въззивен състав е отменил Решение от 22.10.2015г. на Софийски районен съд (СРС) по гр. дело №3159/2012г., и вместо него е ОТХВЪРЛИЛ предявения от Р. В. Б. срещу В. С. и Т. Н. В. М. иск по чл.108 от Закона за собствеността (ЗС) относно 79 кв.м. от УПИ XIII_{.57}, кв.68, м. „кв. Б.“, обозначени с цифри 1-2-5-6-1 и със зелен цвят в скица частичен дворищно – трасировъчен карнет, изработен от [фирма], както и относно 105 кв.м., представляващи западната част от УПИ XIII_{.57}, кв.68, м. „кв. Б.“, обозначени с цифри 2-3-4-5-2 и с жълт цвят в скица частичен дворищно –

трасировъчен карнет, изработен от [фирма], както и иска по чл.109 ЗС за осъждане на В. С. С. да премахне незаконно построената монолитна ограда в УПИ XIII₋₅₇, кв.68, с височина от 2.5 до 4.00 м., обозначена с цифри 2-5-6-1 и с червен цвят в скица частичен дворищно – трасировъчен карнет, изработен от [фирма] и за осъждане на Т. Н. В. М. да премахне незаконно построената в УПИ XIII₋₅₇, кв.68 стабилна ограда от бетонов цокъл, метални колове и метална мрежа, обозначени по цифри 3-4-5-2 и с червен цвят в скица частичен дворищно – трасировъчен карнет, изработен от [фирма], като неоснователни. Видно от отбелязването на последната му страница съдебният акт по гр. дело №2939/2016г. е влязъл в сила на 27.02.2017г. след като с Определение №111/27.02.2017г. по гр. дело №4147/2016г. Върховният касационен съд (ВКС), състав на Първо гражданско отделение, не е допуснал до касационно обжалване въззивното решение, постановено на 16.06.2016г. по гр. дело №2939/2016г. по описа на СГС.

За изясняване на делото от фактическа страна е приета СТЕ – основна и допълнителна. Заключение на вещото лице инж. Т. А. не е оспорено от страните и съдът го кредитира като обективно и компетентно и въз основа на него и обясненията, дадени в съдебно заседание, приема за установени следните релевантни за спора факти: 1) Регулационният план (РП), действащ към процесния период, е бил одобрен със Заповед №291/30.05.1980г. на председателя на Комитета по архитектура и благоустройство и Заповед №РД-50-09-312/01.08.1983г. за частично изменение на РП за кв.68.; 2) С действащата регулация е предвидена [улица] до о.т. 602 с която имотите на жалбоподателите, съответно УПИ XII₋₅₂₈ и УПИ XI_{-529а} граничат от изток, а ПИ пл. №57 на заинтересованата страна Б. - от запад.; 2) [улица] в частта пред лицето на УПИ XI_{-529а} и XII₋₅₂₈ представлява територия с положен асфалт, без изпълнени тротоари и наклони за оттичане на повърхностните води.; 3) С процесните огради е заградена площта на предвидената с действащия регулационен план [улица] до о.т. 602, в частта пред УПИ XII₋₅₂₈ и УПИ XI_{-529а}.; 4) Към настоящия момент източните граници на имоти с идентификатори 68134.1942.529 (стар пл. №528) и 68134.1942.1171 (стар пл. №529а) са нанесени в КК в съответствие със съществуващите на място граници – огради със Заповед №18-13518/27.12.2019г. на началника на службата по геодезия, картография и кадастър – С. (СГКК).; 5) Отхвърлителният диспозитив на Решение №5076/16.06.2016г. на Софийски градски съд (СГС) по гр. дело №2939/2016г. се отнася за оградите, предмет на оспорваната Заповед №РД-20-67/12.06.2012г., поправена със Заповед №РД-20-77/26.06.2012г.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбите са ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМИ.

Насочени са срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно чл.196, ал.4 във вр. с чл. 215 ЗУТ.

Подадени са в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирани лица, с правен интерес – жалбоподателите са адресати на оспорваната Заповед и за тях тя създава задължения.

Разгледани по същество жалбите са ОСНОВАТЕЛНИ.

Като взе предвид изложените от жалбоподателите оплаквания и извърши проверка на оспорения административен акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Заповед №РД-20-67/12.06.2012г., поправена със Заповед №РД-20-77/26.06.2012г., е

издадена от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, дадени със Заповед №РД-09-178/19.03.2012г. на кмета на СО – т. II.9.

Съдът намира обаче, че административният акт е издаден при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и на основни принципи в административния процес, установени в чл.4, чл.7 и чл.9 АПК – принципите на законност, на истинност и на служебно начало.

Към датата на постановяване на оспорваната Заповед е била в сила разпоредбата на чл.195, ал.5 ЗУТ в редакцията ѝ ДВ, бр.19/2009г. Съгласно тази норма кметът на общината може да задължи със заповед собствениците на строежи да премахнат, преобразуват или ремонтират неподходящи по местонахождение, разположение, вид и материали огради, гаражи, второстепенни, селскостопански и временни постройки, септични ями, канализационни съоръжения, насаждения, както и да извършат необходимите работи в интерес на сигурността, безопасността на движението, здравеопазването, хигиената, естетиката, чистотата и спокойствието на гражданите.

Освидетелстването на строежите като такива по чл.195 ЗУТ, включително като неподходящи по местонахождение, е уредено в чл.196 ЗУТ (редакцията ДВ, бр.19/2009г). Според приложимите разпоредби на чл.196, ал.1 и ал.2 ЗУТ комисията, назначена със заповед на кмета на общината за установяване на състоянието на обектите и необходимите ремонтни и възстановителни дейности, събира всички необходими данни за вида и състоянието на строежа и изслушва заинтересованите лица. Въз основа на тези данни, отразени в протокол, комисията предлага на кмета на общината строежът да се поправи, заздравя или да се премахне.

В случая не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства комисията извършила проверката и квалифицирала процесната ограда като неподходяща по местонахождение да е изслушала всички заинтересовани лица, в частност жалбоподателите. В хода на проверката не са били събрани относими доказателства и няма данни комисията да е изследвала кога са били изградени процесните огради от източната страна на имотите на жалбоподателите - УПИ X-528 и XI-529a и кой е бил действащият към онзи момент регулационен план. Тези обстоятелства са относими към образуваното административно производство, доколкото въз основа на тях е следвало да бъде извършена преценка за приложимия материален закон към момента на извършване на строителството и какви са били нормативноустановените изисквания за изграждане на ограда, както и да се установи дали процесните огради са били изпълнени на регулационната линия, съобразно действалия към момента на изграждането план за регулация. Настоящият състав намира, че неизпълнението на задължението да събере служебно всички необходими данни за процесните обекти *и да изслуша* обясненията на засегнатите лице представлява особено съществено нарушение на административно-производствените правила и е самостоятелно основание за отмяна на оспорената Заповед.

Съдът приема, че освен допуснатите процесуални нарушения, административният акт е противоречив и на материалноправната разпоредба на чл.195, ал.5 ЗУТ, действала към момента на постановяването му.

Безспорно е, че доколкото се касае за ограда, същата е обект, който попада в приложното поле на цитираната норма. В конкретния случай, обаче,

фактически основания изложените в КП от 03.05.2012г. и в оспорвания административен акт, не обосновават приложението на ал.5 на чл.195 ЗУТ. Според мотивите на процесната Заповед: а) за изпълнената масивна плътна ограда с височина от 2.5 до 4.00 м. по източната граница на имота, собственост на В. и Г. С., няма одобрени строителни книжа.; б) На място спорните огради не са изградени съгласно действащия регулационен план, одобрен през 1980г., като е приобщен имот публична общинска собственост – [улица] и част от УПИ XIII₅₇, кв.68 – собственост на Р. Б.. Тези констатации обаче *сочат за наличие на незаконен строеж* по смисъла на чл.225, ал.2, т.1 и т.2 ЗУТ (редакцията ДВ, бр.103/2005г.) във вр. с §5, т.38 ДР ЗУТ. Съдът приема, че съответствието на процесната ограда с изискванията, установени в чл.48 ЗУТ, в частност с разпоредбата на ал.1 във вр. с ал.3 (редакцията ДВ, ДВ, бр.65/2003г.) - оградата да е разположена по регулационните линии откъм улицата и между съседните имоти, както и обстоятелството има ли издадени строителни книжа за изграждането ѝ, са въпроси за законосъобразността на строежа. Законът – чл.224, ал.6 ЗУТ е предвиждал към релевантния момент при констатиране на незаконен строеж по смисъла на чл.225, ал.2 ЗУТ преписката да бъде изпратена по компетентност на Дирекцията за национален строителен контрол (ДНСК) за образуване на производство по чл.225. Като не е сторил това, директорът на Дирекция „Общински строителен контрол” на СО е издал законосъобразен административен акт, в противоречие както на установените административнопроизводствени правила, така и на материалноправните разпоредби.

Освен това, с оглед изхода на спора за собственост по гр. дело №2939/2016г. на СГС, необоснован и неправилен е изводът в оспорваната Заповед, че процесните огради попадат частично в УПИ XIII₅₇, кв.68 – собственост на заинтересованата страна Б.. Незаконсъобразен е и изводът на административния орган в мотивите на акта, че чрез изграждане на процесните огради в несъответствие с действащия регулационен план е приобщен имот, публична общинска собственост – [улица]. По отношение на предвидената задънена [улица]., 1983г. е застроителен и регулационен план за обществени мероприятия (ЗРПОМ) по смисъла на чл.22, т.1 от действащия към онзи момент Закон за териториално и селищно устройство (З., отм. ДВ, бр.1/02.01.2001г.) и няма непосредствено отчуждително действие (арг. от чл.63, ал.1 и чл.66, ал.1 З.). Доколкото по делото не се твърди да са проведени отчуждителни процедури за онези части от имотите на жалбоподателите, които попадат в предвидената с действащия регулационен план улица – тупик, то няма основание да се приеме, че с изграждане на спорните огради е приобщен имот – публична общинска собственост.

По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че Заповед №РД-20-67/12.06.2012г. е законосъобразен административен акт и като такъв следва да бъде отменена. Отменена следва да бъде и Заповед №РД-20-77/26.06.2012г. за поправка на очевидна фактическа грешка в Заповед №РД-20-67/12.06.2012г., тъй като остава лишена от предмет.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателите следва да бъдат възстановени сторените разноски по водене на делото общо в размер на 400 (четиристотин) лева – за СТЕ и по 10 (десет) лева за

държавни такси. Съдът намира, че по делото е останал недоказан размерът на заплатеното от жалбоподателите адвокатско възнаграждение, поради което и разноските в тази част не следва да бъдат възлагани на ответника. Според задължителните указания в Тълкувателно решение №6/06.11.2013г. по тълк. дело №6/2012г. на Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии на Върховния касационен съд (ОСГТК), съдебните разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат тогава, когато страната *го е заплатила и е доказала реалното му заплащане на процесуалния си представител*, в зависимост от уговорения в договора за правна помощ и съдействие начин на плащане – в брой или по банков път. Заплащането се доказва или чрез вписване на направеното плащане в самия договор, който има характер на разписка, или с представяне на доказателства за извършен банков превод. По смисъла на Закона за счетоводството (ЗСч) договорът за правна помощ и съдействие е първичен счетоводен документ, съдържащ изискваните от закона реквизити. Съобразно чл.6, ал.1 ЗСч първичният счетоводен документ, адресиран до външен получател, съдържа най-малко следната информация: 1. наименование и номер на документа, съдържащ само арабски цифри; 2. дата на издаване; 3. наименование или име, адрес и единен идентификационен код от Търговския регистър или единен идентификационен код по Булстат или единен граждански номер или личен номер на чужденец на издателя и получателя; 4. предмет, натурално и стойностно изражение на стопанската операция. Според разпоредбата на ал.5 на чл.6 ЗСч документална обосновааност е налице, когато в първичния счетоводен документ липсва част от изискуемата информация по чл.6, ал.1 и ал.3 ЗСч, но за нея има документи, които я удостоверяват. Когато плащането не е с платежно нареждане, банково бордеро, по платежна сметка или не е отразено в утвърдения от Висшия адвокатски съвет образец на пронумерован кочан, съдържащ наименование и номер на документа само на арабски цифри, а е вписано на лист, който няма индигирани копия (каквото е настоящият случай) и не съдържа реквизитите на първичен счетоводен документ, съгласно чл.6, ал.1 ЗСч за плащане в брой, последният документ представлява разписка за договореното между адвокат и клиент възнаграждение по сключения между тях договор за правна помощ и съдействие и *има своето значение само за тях* като страни по този договор. Същият не може да обвърже съда, съответно другите страни в процеса, на които евентуално ще бъдат възложени разноските, в преценката им за законосъобразно и действително осъществено плащане.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК във вр. с чл.27, ал.6 ЗОБС, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД №РД-20-67/12.06.2012г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол” на Столична община.

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД №РД-20-77/26.06.2012г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол” на Столична община.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА, представлявана от кмета, с адрес: 1000 С., [улица], да заплати на Т. Н. В. М., ЕГН [ЕГН], сума в размер 210 (двеста и десет) лева разноски по адм. дело №7418/2012г.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА, представлявана от кмета, с адрес: 1000 С., [улица], да заплати на В. С. С., [ЕГН], сума в размер 210 (двеста и десет) лева разноски по адм. дело №7418/2012г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова